

(1)

Ik weet niet hoe het u gaat, maar in februari zegt mijn vrouw gewoonlijk tegen me: - *'Heb je er al over gedacht wat we in augustus gaan doen?'*

En dan zeg ik natuurlijk *'nee'* en zij gaat in de advertenties neuzen om te zien of er ook een geschikte bungalow te huur is.

Nou, vorig jaar gebeurde dat weer en zij vond er een die nogal aannemelijk leek. In de advertentie stond:

'Norfolk, Hickling Broad, gemeubileerde bungalow, tuin, garage, botenhuis' en de rest natuurlijk ... o ja, kopjes en borden en lakens waren ook aanwezig.

De huur was afgrijselijk hoog. Ik meende mijn vrouw daarop te moeten wijzen, maar ze zei:

'Ja, je zult naar de eigenaar toe moeten gaan om daarover te praten. Dan doet hij het wel voor minder, dat doen ze altijd.'

Om u de waarheid te zeggen: ze doen het nooit, maar dat is natuurlijk een volstrekt onbelangrijke bijkomstigheid.

Enfin, ik schreef de eigenaar en vroeg of hij het misschien zo zou kunnen regelen dat ik een nacht in de bungalow bleef logeren om te zien hoe het daar was. Hij schreef terug dat dat natuurlijk kon: hij zou mevrouw Zus-en-zo vragen, of ze de bedden kwam opmaken en eten kwam koken en zo.

In onze familie wordt alles consciëntieus gedaan, dat kan ik u verzekeren; Ik moet in alle bedden slapen en als ik thuis kom, telt mijn vrouw de blauwe plekken en besluit dan of we zullen gaan of niet.

Enfin, ik arriveerde, in een afgrijselijke sneeuwstorm, op de meest verlaten plek van de hele aardbol. Tot Potter Heighan kon ik met de trein, maar van het station naar de plaats van bestemming was het nog een dikke zes kilometer.

Gelukkig was mevrouw Selston er, de oude dame die voor me zou zorgen, en zij had de kachel aangemaakt en bakte een biefstuk voor me, waar ik haar bijzonder dankbaar voor was.

Ik denk dat de koe, of wat voor beest het is waar ze biefstukken van maken, die zelfde morgen was gestorven. Het vlees was tenminste nogal taai. Terwijl ik zat te eten praatte ze aan één stuk door. Ze moest en zou me vertellen over een operatie die haar man kort geleden had ondergaan. Alles. Het was bijna een college in chirurgie. De biefstuk was niet doorgebakken en ik had een beetje het gevoel, alsof ik bezig was haar college met voorbeelden uit de praktijk toe te lichten.

Enfin, ze benam me alle eetlust en ging toen naar huis.

Ik bekeek de bungalow en waagde me ook eventjes buiten. Het was natuurlijk erg donker, maar het sneeuwde niet meer zo hard.

De garage stond op ongeveer vijftien meter afstand van de achterdeur. Ik liep er omheen, maar ging niet naar binnen.

Ik ging ook naar de rivier om te kijken of het botenhuis er inderdaad stond. Waarschijnlijk zou het er 's zomers best aardig zijn, maar op dit ogenblik wekte de hele zaak alleen maar een gevoel van verwondering bij me op en wel over het feit, dat er inderdaad mensen bestonden die naar de Noordpool wensten te gaa